

BÉCSI POSTA

A BORNEMISZA PÉTER TÁRSASÁG KULTURÁLIS ÉRTESÍTŐJE
Új sorozat, VIII. évfolyam, 7. (63.) szám

Bécs, 2013 október

Fazekas István

A Habsburgok és Magyarország kapcsolata 1526-1918 között (részlet egy hosszabb előadásból)

A Habsburgok megítélése Magyarországon mind a mai napig eltérő, a szélesebb közvélemény inkább negatívnak tartja hosszúra nyúlt működésüket, míg a történész tábor differenciáltabban nyúl a kérdéshez. A negatív minősítésnek meg van a maga történeti oka, amely nem utolsósorban abban a kiszolgáló szerepben kereshető, amelyet a történelem korábban a politika mellett betöltött – ma az új típusú média világában e téren elveszítette jelentőségét a történettudomány. Amikor a modern magyar történettudomány megszületett a XIX. század közepén, Magyarország éppen egy levert szabadságharc után volt. A csüggedtség, letargia állapotában érthető, hogy a történelem nemzetnevelő, megtartó funkciója a szokásosnál is jobban előtérbe került. Érthető, hogy az éppen születő magyar történettudomány a függetlenségi harcok korát, Bocskait és Bethlent, Rákóczyt karolta föl. A kiegyezés megszületését követően, 1867 után noha a korajútkori magyar történelemről alkotott kép kicsit kiegyensúlyozódott, - megjelentek a habsburgianus, javarészt katolikus történészek – de a történelem továbbra is érveket szolgáltatott a politikai harchoz -- mindkét fél számára, tegyük hozzá mindjárt. Az egyik fél (az osztrák) az egységes birodalom ideáját próbálta meg már a XVI. század során kimutatni, a másik fél (a magyarok) pedig Magyarország állami függetlenségét hangoztatta folyamatosan. Ma, közel 90 évvel a birodalom bukása után, a helyzet kissé javult, bizonyos

beidegződésektől már sikerült megszabadulni, ám mivel a Középeurópai térségben diadalmaskodott a nemzetállam eszménye, a nemzetek felett álló, a Habsburg-birodalom ismét idegennek számít a nemzeti történetírások számára. Bár az utóbbi években a térség uniós törekvései felértékeltek az államkonstrukciót és vele az azzal azonosult Habsburg-családot, amely legtöbbjük számára a legfontosabb kapcsot jelentette Európához, ami persze megint csak nem jelenti automatikusan azt, hogy az objektív történetírás irányába fognak lépések történni.

A fentebb elmondottak figyelembevételével próbálom meg a Habsburgok és Magyarország viszonyát bemutatni. Jóllehet végleges kapocs csak 1526-ban jött létre a Habsburg család és Magyarország között, valójában ez a kapcsolat ennél jóval régebbi. Már az első Habsburg, Rudolf, sokat köszönhetett a magyaroknak, nevezetesen az akkori magyar királynak, Kun Lászlónak, akinek a segítségével kétséges, hogy megnyerte volna hatalmas ellenfele, Ottokár ellen vívott döntő ütközetet 1278-ban Morvamezőnél. Azt sem szabad elfeledni, hogy Magyarország számára Ottokár akkor jóval nagyobb veszélyt jelentett, mint a Habsburg. A XIV. században már kis híján házassági kapocs jön létre az akkori magyar

Kun László - a Képes Krónikában

A tartalomból:

MEGHÍVÓ:
Dr. Fazekas István törté-
nész, levéltáros: "Magya-
rok a Habsburgok udva-
rában" november 10., 17:30
(3. oldal)

EGYED EMESE
Magyar testőrírók Bécsben
(4. oldal)

Alice Munro - irodalmi
Nobel díj, 2013
(5. oldal)

GYERMEKEK OLDALA:
A medve és a szegény ember
(népmese)
(7. oldal)

FIGYELŐ:
kiállítás,
színház,
impresszum
(8. oldal)

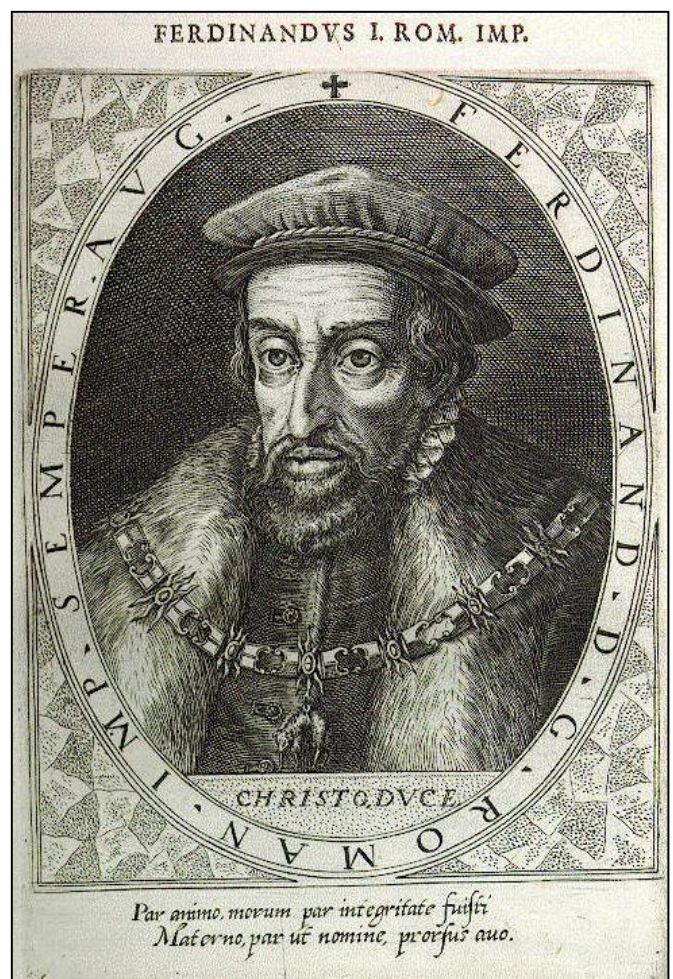
uralkodó dinasztia, az Anjouk és a Habsburgok között. A lengyel rendek azonban a súlytalan osztrák herceg Vilmos helyett a szomszédos litván fejedelem mellett döntenek, aki a szép Hedvig kezéért és a lengyel trónért kész volt katolizálni. Egy generációval később, Zsigmond király örökösének már Albert osztrák herceget választja ki, amit a magyar rendek el is fogadnak (1402) (Mályusz Elemér véleménye). Sőt húsz évvel később egyetlen lányát V. Albert osztrák herceghez adja feleségül (1421). Ezen házasság nyomán kerül magyar trónra az első Habsburg, Albert, 1437-ben. Neki sajnos nem hosszú idő adatik, egy járvány végez vele, fia, Ladislaus Posthumus pedig nem képes uralmát megszilárdítani.

A Habsburgok magyarországi uralma epizódnak bizonyult, egyelőre, arra azonban jó volt, hogy étvágyat csináljon a dinasztia következő generációi számára. Sem III. Frigyesnek, sem fiának, I. Miksának, nem sikerült a magyar trónt megszerezni -- csupán a magyar királyi címet viselték -- míg ellenfeleik, Mátyás király (Mathias Corvinus) és a Jagellók ügyesebbnek bizonyultak náluk. Az igény azonban megmaradt. Miért fontos a magyar királyi cím?

Nem a mai Magyarországra kell gondolni, hanem a történeti Magyarországra, amely Horvátországgal együtt – „Länder der Stephanskronen” – kb. 320.000 négyzetkilométer nagyságú területet foglalt magába, ahol körülbelül négy millió ember élt, és amely természeti kincsekben rendkívül gazdag volt: arany, ezüst, só. Talán Zsigmond példája is hatott a háttérben, aki uralmának alapját Magyarországon vetette meg. Az ország fontosságát bizonyítja, hogy a Habsburgok hosszú-hosszú titulátúrájában a második helyen áll: a német-római császári cím, illetve a német-római királyi cím után rögtön a magyar királyi cím következik.

I. Miksa ugyan veszít a Jagellokkal szemben, az általa megkötött kettős házassági szerződés (1515), azonban váratlan eredményt hoz a magyar király, II. Lajos halála után (1526). A haszonélvező pedig nem más, mint Miksa unokája, Ferdinánd, aki váratlanul Csehország és Magyarország királya lesz. Csehország kormányzása egyszerű, ám Magyarországgal több a gond, mert az időközben felnövekedett magyar nemesség, a magyar rendiség vezető ereje, saját soraiból már királyt választott (Szapolyai János), az ellenkirálynak számító Ferdinánd pedig sokáig csak az ország nyugati részén tud megkapaszkodni. De kitartását siker koronázza.

Az V. Károly árnyékába szorított Ferdinánd alakjánál érdemes egy kicsit jobban elidőzni. A Spanyolországban született és nevelt, majd Németalföldre átültetett Ferdinánd minden előzetes nyelv- és országismeret nélkül került Közép-Európába, ahol végül is 1540-ben annak a birodalomnak az alapjait vetette meg, amely lényegében 1918-ig tovább élt. Nagyapja, Miksa nyomdokain haladva központi igazgatási szervezetet (Zentralverwaltung) hozott létre. E központi igazgatás nem jelentette az addig önállóan működő országok egybeolvasztását. Az egyes országok, tartományok rendjei még hosszú időn át megőrizték befolyásukat, amelynek nagysága országról országra változott. Mondanom sem kell, hogy a birodalom legerősebb rendisége Magyarországon működött, ahol tekintélyes számú köznemesség és komoly vagyonnal rendelkező főnemesség létezett. Ennek a szerepe a török korban még inkább megnőtt, a nagybirtok a török elleni védelem egyik fontos eleme volt. A Habsburgoknak alapvetően nem a magyarokkal volt gondjuk, hanem a magyar rendekkel. A magyarokkal, a magyar rendekkel való bánást megnehezítette a török jelenléte, a Szapolyai-féle királyság, majd annak folytatásaként létrejött erdélyi fejedelemség jelenléte. Továbbá a rendi jogok között korlátozottan, de mégiscsak megmaradt királyválasztási jog, amely miatt az új Habsburg-uralkodó megválasztása előtt rendszeresen engedményre kényszerült. (...)

I. Ferdinánd (1503-1564)

MEGHÍVÓ

a Bornemisza Péter Társaság novemberi rendezvényére

Meghívottunk:

Dr. Fazekas István
történész, levéltáros

"Magyarok a Habsburgok udvarában 1526-1918"
Adalék egy vitatott kapcsolat történetéhez

FIGYELEM!

Nem a hónap első, hanem a második vasárnapján:

2013. november 10.-én, vasárnap, d.u. 17:30 órakor

Az előadás helyszíne: Bécs 6., Capistrangasse 2/15

Dr. Fazekas István (sz. 1964) a győri Czuczor Gergely Bencés Gimnáziumban érettségizett, majd történelem-latin szakon folytatott egyetemi tanulmányokat 1983-1988 között.

Az egyetem után a Magyar Országos Levéltár alkalmazásába került, azóta levéltáros. 1995 óta mint polgári bécsi levéltári delegátus dolgozik az Osztrák Állami Levéltárban.

1993-ben szerzett egyetemi doktori, 1998-ban PhD fokozatot.

Kutatási területe koraújkori egyház- és társadalomtörténet, igazgatástörténet, Habsburg-udvartartás és központi kormányzervek története.

A BPT-n elhangzó előadása röviden bemutatja a Habsburg udvar szerkezetét, annak jelentőségét a birodalom életében. Ezt követően a magyarok udvarbeli szerepével szándékozik foglalkozni, amely korról korra változott. A magas rangú udvari tisztviselők, kamarások, udvarhölgyek mellett szó esik az alacsonyabb rangú személyzetről is.

*Egyed Emese***Magyar testőrírók Bécsben**

Bessenyei Györgyön kívül, akinek szobra is van itt, Bécsben, más magyarok is „ösztöndíjat” kaptak Mária-Terézia testőrségébe – hogy ezt a mai kifejezést használjam. Az „ösztöndíj” azt jelentette, hogy egy császári pátens alapján, Magyarországnak és Erdélynek össze kellett gyűjtenie a vármegyéktől egy olyan összeget, amely biztosíthatta a kiválasztottaknak - a kezdetben, tehát 1761-ben, 120 jóvágású fiatalembernek - az itt tartózkodását. Ez az itt tartózkodás az „ösztöndíjasoknak” általában kötelességekkel és jogokkal járt. Általában a kötelességeket szokták hangsúlyozni, tehát, hogy – például a császári család kivonulásaikor a Szent István dómba, vagy pedig a szánkázásokkor – bizonyos helyeken meg kellett állniuk díszruhában. Ez kötelességük volt. Fel kellett öltetni azt a díszruhát, amelyet nem is olyan nagyon kedveltek a testőrök. Maskarának érezték a már európaisodó és egyszerűsödő polgári divat idején, nem szerették a tigrisbőrt vagy párdubőrt, ahogy ők mondták, a hátukra akasztani. Emiatt nem is hagyták magukat lefestetni. Bessenyei például büszke volt arra 1801-ben, hogy ő lefestve nincsen. Tehát az a kép, melyet általában forgalmaznak róla, egy testőrt ábrázol, nem őt. De kötelességeik közé tartozott a szabadidő méltó eltöltése is, mint a tanulás, a nyelvek elsajátítása, a fegyverforgatás tanulása, vagy a lovaglásban való tökéletesedés.

De szabadságaik, jogaik is voltak itt, Bécsben, az alatt a négy-öt testőrév alatt, ameddig itt lehettek. A jogok közé pedig hozzá tartozott a császári könyvtár használatának joga, ami nem kis dolog volt, akkor, amikor sem Erdélyben, sem Magyarországon, közkönyvtár nem létezett, illetve alig akadt olyan főnemes, aki megnyitotta volna könyvtárát a közönség számára. Olyan, nem túl nagy birtokos nemesek számára, mint amilyen Báróczy Sándor volt, akit a háta mögött aranycsináló Báróczynak neveztek, és aki az egyetlen volt, tudomásom szerint, aki a testőrök közül le is telepedett Bécsben, és aki megtalálta annak a módját, hogy ne kelljen visszamennie hazájába miután lejártak a testőrévei. De a jogok közé tartozott az is, hogy beszélgessenek a Bécsben jelenlevő diplomatákkal, s hogy az anyanyelvüket egymás között használhassák.

Lehetőségük volt nem-testőrökkel találkozni és barátkozni. Az ilyen, "gyülekezeti jog" eredménye néhány nagyon érdekes könyv.

*Faludi Ferenc (1704 - 1779)***Mária Theresia királyné asszonyunkhoz**

1. Koronáknak koronája,
Asszonyunk! felséged nagy,
Nagy császárnak unokája,
Vére, társa, anyja vagy.	7. Nagy Leopold, olvashattad,
Fáradozott ezekért,
Nagy Teresa, te alattad
Rejtett kincsünk hazatért.
2. Felségek közt te vagy felső,
Kincsek közt legnagyobb kincs,
Te nemedben te vagy első,
Az élők közt mássad nincs.	8. Megmutattad kis nyájadhoz
A te igaz szivedet,
Megmutattad országodhoz
Anyai szeretetedet.
3. Nagy a híred, nagy hírednél
– Igaz a szó, elhihedd –
Külső, belső nemzeteknél
Több és nagyobb érdemed.	9. Amit szívünk, lelünk kívánt,
Nagy óhajtva keresett,
Örökébe hoztad Istvánt,
Ki Lajossal elveszett.
4. Ki merné azt megszámlálni?
Minden számot felülmul,
Alig győzhetjük csudálni,
Szaporodik és ujul.	10. Ezer hálá legyen azért
Néked és mély köszönet
Az ily jeles ajándékért,
És örök emlékezet.
5. A többit most mélységében
Tisztelnem kell (érzem jól),
Érdemidnek tengerében
Gyenge pennám egyrül szól.	11. Márványt, aranyt fejtegetünk,
Ezer oszlop képeket,
Asszonyunknak eregessünk,
Véssük környül ezeket.
6. Megszerzedted országunknak
Legjelesebb tetemét,
És megadtad oltárunknak
Az ő csudás erejét.	12. A csillagok írják égben
Nagy Teresa nevedet,
Amíg tart a magyar vérben
El nem felejt tégedet!

Alice Munro kapta a 2013-as irodalmi Nobel-díjat

Alice Munro kanadai írónek ítélte oda a 2013. évi irodalmi Nobel-díjat a Svéd Akadémia, amely október 10.-én Stockholmban jelentette be döntését.

Alice Ann Munro (leánykori nevén Alice Laidlaw) 1931-ben született az Ontario tartományban lévő Winghamben, Kanadában. Már tinédzserkorában eldöntötte, író lesz. Első novellája egyetemista korában jelent meg 1950-ben. Iskolai éve alatt pincérként és könyvtári kisegítőként is dolgozott, de az is előfordult, hogy nyári idénymunkaként dohányt szedett a földeken. A szárnyait bontogató író két év után otthagya az egyetemet, és hozzáment James Munróhoz, akivel Vancouverben alapítottak családot. Három lánya született. Második gyermekét még egynapos korában elvesztette. 1963-ban férjével és két lányával a kanadai Victoriába költöztek, ahol Munro's Books néven nyitottak egy könyvesboltot, mely a mai napig nyitva áll az

olvasók előtt. Munro néhány évvel később elvált férjétől, és visszatért egykori egyetemének (University of Western Ohio) berkeibe, ahol zavartalan körülmények között dolgozhatott a művein. 1976-ban újra férjhez ment a geográfus Gerald Fremlinhez.

A kanadai Csehovként emlegetett író első novelláskötete 1968-ban jelent meg, azóta művei tizenhárom nyelven láttak napvilágot, melyek mindenütt nagy kritikai és közönségsikert arattak. Számos díj és elismerés birtokosa, elnyerte többek között az Egyesült Államok Országos Könyvkritikusi Körének díját és a rangos Giller Prize-t is. 2009-ben megkapta a Man Booker Nemzetközi Díjat, olyan jelölteket megelőzve, mint Ljudmila Ulickaja vagy Mario Vargas Llosa.

A magyarul Szeret, nem szeret... címmel megjelent kötet egyik novellájából nagy sikerű film készült a Váratlan utazásból jól ismert Sarah Polley rendezésében. A 2007-ben bemutatott Egyre távolabb című alkotást két Oscar-jelöléssel és a legjobb színésznőnek (Julie Christie) járó Golden Globe-díjjal jutalmazták.

Eddig megjelent kötetei:

Lives of Girls and Women (1973), magyarul: Asszonyok, lányok élete (2007)

Dance of the Happy Shades (1974)

Something I've Been Meaning to Tell You: Thirteen Stories (1974)

Who Do You Think You Are?: Stories (1978)

The Moons of Jupiter: Stories (1983)

The Progress of Love (1986)

Friend of My Youth (1990)

A Wilderness Station (1994)

Open Secrets (1994)

Selected Stories (1996)

The Love of a Good Woman (1998), magyarul: Egy jóra való nő szerelme (keményítáblás, 2008, kartonált, 2009)

Queenie: A Story (1999)

Hateship, Friendship, Courtship, Loveship, Marriage (2001), magyarul: Szeret, nem szeret - Kilenc történet (keményítáblás, 2006, kartonált, 2008)

Runaway (2005) magyarul: Csend, vétkek, szenvedély (2007)

Carried Away (2006)

The View from Castle Rock (2006)

Too Much Happiness (2009), magyarul: Mennyi boldogság! (2011)

id. Orbán István
(1922, Arad -- 2013, Bécs)

A Bornemisza Péter Társaság tagsága és elnöksége, valamint a Bécsi Posta szerkesztői nagy megrendüléssel kapták a hírt, hogy id. Orbán István, a mi szeretett Pista bácsink, aki hatalmas élettapasztalatról tanúskodó megfontolt gondolataival, tanácsaival, ám mindig a háttérben maradvá segítette munkánkat, nincs többé köztünk.

Azok az olvasóink, akik személyesen nem ismerték - pedig minden egyes rendezvényünkön, újabban megrendült egészségi állapota ellenére is, ott ült az első sorban - talán úgy emlékeznek rá a leginkább, mint szűkebben a BPT kulturális tevékenységének, tágabban pedig a bécsi magyar művelődési élet lelkes krónikására. Emléke előtt egyik lapunkban megjelent krónikájával tisztelgünk.

*Távozásával hatalmas úrt hagyott közöttünk.
Isten nyugtasson békében, drága Pista Bátyánk!*

id. Orbán István

Antaeus nyomában

A görög mitológia legyőzhetetlen erejű óriása, ő Antaios (vagy ismertebb nevén Antaeus), a tengeristen Poseidonnak és Geának, a föld istennőjének fia, legendás erejét anyja, a föld érintéséből vette; ha ellenfele földre teperte, onnan új erőt merítvén kerekedett felül és maradt minden harcban győztes.

Antaeus nyomában indultam a nyáron barátaim meghívására Erdélybe, megkeresni, ad-e vajon nekem is új erőt a Haza földje? Az erdélyi fővonalon Brassóig sorra ismertem rá ismét a tájakra, vizekre, vasútállomásokra, ahol bár nagy időközökben, de életem majd minden fázisában jártam, kisfiúként, gimnazistaként, majd már felnőttként is többször, még hivatalos, hol magyar, hol osztrák, hol újeurópai küldetésben is. Megrendítő élmény volt; nem mertem hinni, hogy erre még egyszer sor kerülhet.

Utazásom célja ezúttal a nyájas Erdővidék volt, vagyis Kovászna megye, a régi Háromszék észak-nyugati sarka, ahol összeér a Homoród vidékével (ma Hargita megye) és a Barcasággal. (...)

Barót és az Erdővidék mint tájegység volt színhelye az augusztus 17. és 20. között lezajlott első Háromszéki Világtalálkozónak is. Az első napon születési helyüket keresték fel a hazaérkezettek, a másodikon a kistérségek mutatkoztak be mai képükben, a harmadik napra a régiók gondoskodtak méltó programról, s végül az utolsó nap Sepsiszentgyörgyön, a megyeszékhelyen volt a tulajdonképpeni világtalálkozó. Háromszék hívó szavára több tízezer, onnan messzi földre elszármazott honfi, talán először jött haza. Régi játszótársak, iskolatársak, pályatársak, cimborák, hajdani szerelmesek találtak egymásra - megható, felejthetetlen jelenetekről számolnak be a résztvevők. A találkozó visszhangját mi sem jellemzi jobban, mint ez a szikraként kipattant ötlet: *meg kell ismételni!*

Antaeus példáján a hazalátogatottnak is, az otthonmaradottnak is új erőt, új reményt adott a találkozás Háromszék földjén. De be kell számolnom még egy - nemcsak a résztvevők számára jelentős - kezdeményezésről is.

Még a Világtalálkozó előtt, augusztus 10. és 12. között rendezték meg Kisbaconban az *első Erdővidéki Alkotótábort*, kezdő és már gyakorló képzőművészek számára, "Identitás jegyében" címszó alatt, *Albert Egon* grafikusművész és *Antal Izabella* tanárnő irányításával. Az összesen mintegy 60 résztvevő, Erdély minden tájáról, helyben készült munkákkal, előadások meghallgatásával, vitákkal, vidám légkörben, de komoly szándékkal és igyekezettel tanúsította, hogy van alkotó és alkotni akaró művészi utánpótlás ezen a megtépzott tájon, a Kárpát-medence szélén.

A népesség fogy - a tehetség és az akarat nem, ha megleli és megtartja identitását. A görög mitológia Antaeusát, az óriást, végül is *Herakles* győzte le: nem teperte le, hanem a levegőbe emelte. Nem érintkezett a földdel, melyből ereje származott.

Vigyázzunk, hogy bennünket ne érjen ilyen sors....

(id. Orbán István fenti írása eredetileg a Bécsi Posta 2007. októberi számában jelent meg)

Gyermekek oldala - Gyermekek oldala - Gyermekek oldala.

A medve és a szegény ember

(népmese, gyűjtötte: Orbán Dénes)

Egy ember elment az erdő szélére szántani. Hallja, hogy valami úgy kezdett recsegni az erdő szélébe, küjel. Arrább szalad, s nézi. Egy medve megfogott egy nyulat és pufogtassa. Na, nagyot kacagott. Akkor a medve a nyulat elvetette, s elment oda az emberhez, s azt mondja, hogy:

- Lekacagtál, s megeszlek! Az ember könyörögni kezdett:
- Ne egyél meg, szántsam be ezt a kicsi földet, hogy legyen a gyermekeimnek amit egyenek. A medve tovább ment egy kicsit. Az ember megszántotta a földet bévette, leült oda az ekére, s ott búsult.

Odamegyen a róka, s azt mondja:

- Mit búsulsz, te ember?
- Azt, hogy a medve mindjárt jön és engem megeszen, mert lekacagtam.
- Haj, csak ennyi a baj? Na, megállj majd én megtanítlak. Mit fizetsz nekem?
- Amit kérsz - azt mondja az ember.
- Én hat tyúk és egy kakasért megtanítlak, hogy a medve nem eszen meg.
- Jó - azt mondja -, mit csináljak?
- Én elmegyek tovább, s amikor a medve jön, én elkezdek kürtölni. Mondjad a medvének: " Szaladj valamerre, szaladj valamerre, mert jönnek a vadászok, s meglőnek!"

Úgy is tett. Elment tovább, mikor meglátta, hogy a medve megyen, a róka elkezdett kürtölni. S azt mondja az ember a medvének:

- Szaladj innet gyorsan, szaladj, mert jönnek a vadászok, s ebben a helyben meglőnek! A medve megijedett s elszaladott. Az ember esmét nagyot kacagott. Mondta a rókának:
- Na, este gyere a tyúkok után s megadom. Hazament. Este a gyermekeket bébútatta az ágy alá, s azt mondja nekik:
- Na, jó keményen ugassatok. A róka érkezik, s a gyermekek elkezdnek ugatni. Kérdezi a róka:
- Mi van? Azt mondja az ember:
- A vadászok a kutyákat ide bérekesztették, most se az ajtót nem tudom megnyitni, se semmit. Szaladj innet, mert ha kinyitom az ajtót, összetépnek. A róka elfutott. Így az embernek az élete, a tyúkjai is megmaradtak, s tovább tudott gazdálkodni.

.....

Figyelő

Figyelő

Figyelő

~~~~~

KIÁLLÍTÁS

Caravaggiótól Canalettoig - Az itáliai barokk és rokokó festészet remekművei

Az október 26.-án, a Budapesti Szépművészeti Múzeumban megnyílt tárlat különleges jelentőséggel bír mind a múzeum, mind a hazai kulturális élet számára: az itáliai festészet ezen időszakának hasonló átfogó bemutatójára eddig még nem került sor Magyarországon, és Olaszországban is utoljára 1922-ben rendeztek hasonlót. A kiállításon a Szépművészeti Múzeum gyűjteményében őrzött harminc mű – olyan élvonalbeli mesterek alkotásai, mint Artemisia Gentileschi, Guercino, Luca Giordano, Bernardo Strozzi, Giovanni Battista Tiepolo, Canaletto, Bernardo Bellotto – néhány magyar magángyűjteménybeli képpel, és mintegy száz, különböző európai és amerikai múzeumból és gyűjteményből kölcsönzött festménnyel egészült ki. A kiállítás 2014 február 16.-án zárja kapuit.

SZÍNHÁZ

TAMÁSI ÁRON - Vitéz lélek (Magyar Nemzeti Színház, Budapest)

A Nemzeti Színházban ez év szeptemberében bemutatásra került darabját a szerző az 1928-ban keletkezett *Himnusz egy számmal* című elbeszélése („...egyik legtökéletesebb remeke a novellairodalomnak” – mondja róla Németh László) alapján írta 1940-ben. Balla Péter története a visszatérés és az újrakezdés drámája. Annak az elbeszélése ez, hogy – Pilinszky szavaival élve – miként fogadja vissza „az ősi rend” a háború után hazatérőt. Előadások: november 11., 12., 13., 14. - 19:00 órákor.

WEÖRES SÁNDOR - Holdbeli csónakos (Soproni Petőfi Színház)

Weöres Sándor ma már klasszikus meséjét láthatják kicsik és nagyok a Soproni Petőfi Színházban. A Holdbeli csónakos több magyar színházban hódította már meg a közönséget, többek között a mindenkiben benne rejlő boldogság utáni vágy szüntelen kutatásának ábrázolásával. Előadások: november 11., 12., 13., 14. - d.u. 14:30 és 17:00 órákor.

MOLNÁR Ferenc - Az üveg cipő (Soproni Petőfi Színház)

Molnár Ferenc műve, a két felvonásos vígjáték (eredetileg névelő nélkül, tehát Üveg cipő) a huszadik század eleji főváros kispolgári és "melós" világába vezeti be a közönséget. A darab Sípos Lajos műbútorasztalos és Szabó Irma cseléd szerelmének története. Bemutató: november 23. További előadások: november 24., 25., 26., 27., 28., 29. és 30.

Absender: P.b.b.
Péter Bornemisza Gesellschaft
A-1060 Wien, Capistrangasse 2/15.

www.bornemisza.at

“Wiener Post“
Gefördert aus Mitteln der
Volksgruppenförderung.
Erscheinungsort: Wien
Verlagspostamt: A-1060 Wien

Österreichische Post AG Info.Mail Entgelt bezahlt

Medieninhaber und Herausgeber: Péter Bornemisza Gesellschaft, A-1060 Wien, Capistrangasse 2/15.

E-Mail: zoltan_ka@yahoo.com Redaktion: Zoltán Kászoni /// Bankverbindung: Creditanstalt Bankverein, A-1011 Wien, Schottengasse 6
BLZ: 11000. Konto Nr. 00207578600, IBAN: AT58110000207578600; SWIFT (BIC): BKAUATWW